

[Elisabeth Bruun Olesen]

et medlem, der har handlet uagtsomt, får kassen ikke længere refusion, og på grund af de meget udviklede regler, der er, er medlemmet jo ikke i stand til at være 100 pct. inde i arbejdsløshedslovgivningen. Og selv om A-kasserne selvfølgelig skal gøre sig al mulig umage for at forklare medlemmerne reglerne så omhyggeligt som muligt, står vi alligevel i den situation, at kassen ikke får refusion, hvis medlemmet har handlet uagtsomt. Det vil sige, at selv om kassen har vist almindelig agtpågivenhed, får den ikke refusion, og det er en utrolig skærpelse i forhold til situationen i dag, og det vil give flere klagesager. Det er klart, at det medlem, som ikke får dagpenge, vil klage.

Så vil jeg godt sige noget om det med de 5 uger og de 13 uger. I dag er det sådan, at hvis man er deltidsforsikret og har arbejdet 5 uger af midlertidig karakter på fuld tid – det handler altså ikke om dem, der har fået supplerende dagpenge, men om dem, der har været deltidsforsikret, og som så har fået arbejde på fuld tid og derfor skal rykkes op til at være fuldtidsforsikret – er reglerne sådan, at de ikke kan blive overflyttet. Arbejdet skal være af mere permanent karakter, og da det nogle gange er svært at se, hvornår noget er midlertidigt, og hvornår det ikke er midlertidigt, vil det sige, at kassen i hvert eneste tilfælde skal foretage et konkret skøn. Det er klart, at det kan give anledning til fejludbetalinger, og hvis socialdemokratiets forudsætninger var rigtige, har de ret i, at det, at 13 uger er 13 uger, selvfølgelig er lettere at administrere end 5 uger, hvor man skal skønne, om arbejdet er af midlertidig karakter eller ej.

Grunden til, at VS ikke har villet være med til at sige, at det skal være 13 uger, er, at vi mener, der i dag er sket en glidning, og at de oprindelige intentioner, da loven blev ændret, så man kunne blive deltidsforsikret, var, at 5 uger skulle være 5 uger. 5 uger skulle ikke være 5 uger af enten midlertidig eller permanent karakter. Der er altså med hensyn til den måde, kasserne administrerer det på, sket en skærpelse. Det, VS arbejder for og vil have, er selvfølgelig, at de 5 uger er 5 uger, og derfor vil vi ikke være med til at ændre 5 uger til 13 uger.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg må bekræfte, hvad fru Lilli Gyldenkilde siger – og det være også sagt til den socialdemokratiske ordfører – at det er utrolig vigtigt, at A-kasserne selv medvirker til at nedbringe fejludbetalingerne, hvis man vil fastholde A-kasserne, som de er i dag. Deri har fru Lilli Gyldenkilde ret.

Jeg synes, diskussionen er interessant, fordi man kun snakker om den ene side af sagen. Man snakker ikke om det ændringsforslag, som påvirker arbejdsgiverens større oplysningspligt, det, som med andre ord giver A-kasserne mulighed for i højere grad at forvalte den opgave, de skal forvalte. Det udgår fuldstændig af diskussionen, selv om tingene naturligvis hænger sammen. Man piller den ene side af det ud, og så harcelerer man over den.

Så er jeg fortsat forundret over hr. Kaj Poulsens tillid til sine egne A-kasser: nu bliver der ikke andet end klageadgang på klageadgang, og kasserne vil være nervøse for at betale ud osv. Jeg går ud fra, at A-kasserne omhyggeligt vil vurdere sagerne, sådan som de også gør i dag, og jeg synes, det er utroligt, at man kan sige, at det hele bliver så meget vanskeligere, når man samtidig sikrer, at A-kasserne får bedre muligheder ved, at der nu indføres en arbejdsgiveroplysningspligt.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Jeg synes, fru Lone Dybkjær skulle prøve at se på historien omkring fejludbetalingerne og på arbejdet for at få dem fjernet. Fru Lone Dybkjær har ret i, at A-kasserne skal medvirke. A-kasserne og de faglige organisationer har i Landsarbejdsnævnet nedsat et underudvalg, der har tilbudt ministeren på grundlag af Hæstrupudvalgets rapport at komme med konkrete forslag til nedbringelse af fejludbetalingerne, men ministeren har ikke villet høre. Hun vil nedsætte nye udvalg, således at problemløsningen bliver skudt ud i fremtiden.

Større oplysningspligt var en af de opgaver, som netop dette underudvalg havde peget på at man skulle have været i gang med, således at vi allerede i denne samling kunne have fået et forslag om det, men ministeren ønskede det ikke. Kasserne ønskede det, de faglige organisationer ønskede det, men mi-